„Hier, Jozef, kijk, hier heb ik het.”
Ze toonde een medaillon, ‘dat zij droeg en daarin was het
61
portret van haar moeder. „Waar is ze, Jozef?” Jeanne kreeg
tranen in de oogen. „Ik voel moeder, Jozef, ze is dicht bij mij,
kan dat? Zegt ze niets?”
Ik zag dat de geest, die haar moeder was, hare armen om
haar heen sloeg en haar kind kuste. Toen ik dit waarnam,
riep Jeanne plotseling uit: „Ik voel haar, Jozef, ik heb het
gevoel dat zij haar armen om mij heen geslagen heeft, net
zooals vroeger als ze mij een zoen gaf; op mijn wang voel
ik het!”
Ik beefde van ontroering. Jeanne was heldervoelend, nog een
graad hooger en ze zou helderziende zijn. Maar ook deze verbinding
werd verbroken en er volgde nu een korte stilte.
Jeanne voelde de stilte des geestes, die in haar was gekomen
door de komst van haar moeder. Dit alles moest zij eerst
verwerken, maar na een korte pauze zeide ze heel onverwachts:
„Weet je, Jozef, welk gevoel ik heb, hu mijn Moeder
en Greetje bij me komen?”
„Neen,” zeide ik, maar ik voelde wat ze wilde zeggen.
„Dat ik spoedig vertrek, — sterf,” het ze er op volgen.
Wonderlijk, dacht ik, en weer doorboorde ze mij met haar
blik. Hoe juist waren haar woorden, toch weerstond ik haar
blik en ging kalm verder. „Och, wat zal ik je daarvan zeggen,
dat heeft niet altijd met den dood te maken. Veronderstel
dat iedereen zou overgaan, wanneer de familieleden zich
manifesteerden. Dat is toch niet mogelijk? Ze zijn vaak in
de sfeer der aarde en doen hier dan werk.” Maar onderwijl
dacht ik: in dit geval is het wel om je te komen halen, want
lang zal het niet meer duren. Jeanne werd tè gevoelig. Ze
sprak niet alleen de waarheid, maar zij voelde die waarheid,
want die lag in haar.
Ze was echter nog niet tevreden en zeide: „Zoo, denk je dat?
Ik word zoo gevoelig den laatsten tijd. Soms denk ik, dat ik
hen zie, maar dan ben ik bang, dat ik me wat verbeeld en dat
wil ik niet.”
Alcar gaf mij te kennen, haar de waarheid niet te zeggen
en heen te gaan. Ik maakte mij dus gereed en nam afscheid.
62
Het is toch wel merkwaardig, dacht ik: nu zij de aarde spoedig
gaat verlaten, voelt ze de geestelijke wereld. Doch ik
kende al deze toestanden; bij vele anderen had ik deze
krachten en inwerkingen mogen waarnemen. Wanneer zij
weldra hun groote reis zouden aanvangen, zooals Jeanne dat
zoo mooi kon zeggen, dan voelden zij in den geest en ging
hun gevoel in dat leven over. Zoo was het ook thans met
haar. De gevoeligheid, die zij als kind reeds bezat en die
zij steeds had gedragen, was haar nu bewust geworden. Ik
vond haar echter zeer dapper; ik hoorde weinigen op dergelijke
wijze spreken. Zij was niet beangst voor den dood;

voor haar was de dood een vertrouwd vriend.
Op een anderen morgen, dadelijk toen ik binnentrad, vroeg zij: „Je moet me eens zeggen, Jozef, als ik sterf ben ik dan dadelijk van mijn stoflichaam los?”
„Begin je weer te praten? Eerst goedenmorgen en dan zullen we wel weer zien.” En ik ging haar eerst behandelen. Na de behandeling kwam zij er toch op terug en vroeg: „Nu, wat denk je, ben ik los? Ik heb daarvan gelezen, zie je.” Ze zag mij als een kind aan en glimlachte.
Voorwaar een schoone vraag, dacht ik. Niet vaak zou deze vraag door zieke menschen worden gesteld, want van doodgaan wilde men niet hooren. Ik bewonderde daarom Jeanne,
dat zij zich zoo geheel kon overgeven. Toen zeide ik-: „Ja, je bent los.”
„Weet je dat zoo maar ineens?” Ze zag mij verwonderd aan en wachtte op antwoord.
„Ik zal je zeggen ,waarom ik dat weet: omdat ik het zie en voel. Ben je nu tevreden?”
„Neen, nog niet, ik wil gaarne weten waarom en waar het aan ligt, je voelt wel wat ik bedoel.”
„Luister dan. Zooals ik jou innerlijk voel, je geestelijke afstemming waarneem en je uitstraling zie, zeg ik je, dat je los
bent van je stoflichaam.”
„Hé, wat is dat eenvoudig, ik dacht een heel verhaal te zullen hooren. Maar toch ben ik gelukkig, want daar lag ik de laat-
63
ste dagen over te denken, het hield me steeds gevangen. Veronderstel, dacht ik, als ik nu eens niet van mijn stof lichaam
bevrijd werd! Kun je me daar nog meer van vertellen?”
„Ik heb er veel van verteld in mijn boek.”

Ik hoor een
ontzettenden knal, alles vliegt uiteen. Het dorpje is van de aarde verdwenen en daarmede honderden menschen, kin-
131
deren en ouderen. Uitvinders waren zij. Veel hadden zij tot stand gebracht. Meesters in het kwaad, mijn zoon. Ze werden door het kwaad vernietigd. Zijn gave werd misbruikt om het menschdom af te maken. Neen, daarvoor geeft God den mensch die krachten niet. Zij moeten dienen om den mensch te steunen. Doch hoe wordt alles misbruikt!”

„Daar ligt nog een wezen, Alcar.”

André zag, dat zijn leider zich opnieuw concentreerde. Stil was het. Wat zou Alcar nu zien? Arme menschen, die hun goddelijke gave verknoeiden. Hoe groot was het, zoo iets schoons te ontvangen, en hoe weinigen begrepen een gave.

Alcar sprak tot hem: „Een vrouw, André?”

Hij huiverde. Een vrouw? Kon een vrouw zich zoo vergeten? Aan de vrouw schonk God de schoonste en heiligste gave, die een mensch op aarde kon ontvangen. Kon dat? Het was toch niet mogelijk, dat een moeder zooveel kwaad kon doen?

„Luister, mijn zoon. Eens leefde zij in een paleis, gekroond en geëerd. Haar gemaal zie ik ook, maar deze leeft in een anderen toestand. Zij zijn reeds lang aan cleze zijde. Haar leven op aarde is een leven geweest ter vernietiging der menschen. Alles om haar heen is dood en verderf. In kerkers gegooid, als prooi der wilde dieren, om zichzelf te verzadigen. Honderden gehoorzaamden haar en voldeden aan haar grillen. Menschen liet zij dood martelen om aan hun pijnen zich te verzadigen. Wanneer er bloed stroomde, beleefde zij haar dierlijk leven. Verdierlijkt was zij. Haar hartstochten waren machtiger dan de stormen van den oceaan. Haar menschelijk intellect bedwelmde hare hartstochten. Haar zinnelijk leven, haar genot om te vernietigen, bracht haar in dezen toestand. Een meesteres in het kwaad. Ook zij ging over, zooals zij velen het ombrengen. Vreeselijk is het beeld, dat ik zie. Haar krokodillen werden gevoed door honderden levens op te offeren. Dit is hartverscheurend, André. Veel vrouwen bracht zij om, die haar in schoonheid evenaarden. De mensch diende, door hare macht, als voedsel voor de dieren. Kan het nog erger dan zij heeft uitgedacht?
132
Zie op aarde, nog leven daar deze verschrikkelijke wezens. Later, op onze andere reizen, zal ik je dit alles aantoonen. Nu nog vernietigt één mensch duizend anderen. Zijn deze niet dieper afgedaald dan de beesten? Een dier verzadigt zich en gaat heen, de mensch bezit een denkend vermogen en gaat door met vernietigen. Een mensch is nooit verzadigd.”

André begreep nu, hoever zich een mensch kon vergeten. Overal waar hij keek, lagen menschen, die niets dan leed en smart aan anderen hadden gebracht. Waarlijk, hier was het een dal van smarten.

„In de sfeer, die hierop volgt, André, leeft de mensch in zijn eigen misdadig leven. Ik wil je deze toestanden niet toonen. Wat ik je zal laten zien zal voldoende zijn, om je te doen beseffen, hoe menschen zich kunnen vergeten.”

„Men moet medelijden hebben met hen allen, Alcar.”

„Medelijden, mijn zoon? Voelt mijn jongen weer medelijden? Hoe vaak heb ik je niet duidelijk gemaakt, dat medelijden vernietiging beteekent. Aan deze zijde kennen wij geen medelijden. Hier kent men alleen liefde. Medelijden te voelen beteekent zich met een ander wezen te verbinden. Verbinden is overgaan in een ander leven. Wanneer je met dat leven blijft treuren, zal je met dat leven tenonder gaan. Medelijden is zwakte, niets dan zwakte. Medelijden beteekent geleefd worden door anderen. Liefde voelen is den weg volgen, dien God ons allen aantoont. Het is overgave in alles, waardoor de mensch zal ontwikkelen. Liefde voelen voor het leven beteekent het te steunen in al zijn toestanden. Doch dat is strijd, niets dan strijd. Door leed en smart zal zich de mensch op hoogere toestanden afstemmen. Medelijden is het overgeven van alles, ook hun eigen leven, dat zij zelf hebben verknoeid.”

„Wat voelt u, Alcar, voor deze menschen?”

„Wat ik voel, wat ik voor hen zou willen doen, is dit: Wanneer zij zouden willen luisteren, zou ik hun den weg wijzen, dien wij allen hebben te volgen. Dat is de weg naar het licht, dien allen zijn gegaan, die in de hoogere sferen leven en die je op dezen tocht zult ontmoeten. Maar zij zijn het, die moeten

willen, anders is mijn hulp overbodig. Maar wanneer ik nu met hen treur omdat het zoo moeilijk is, wat zal er dan van ons leven terecht komen? Leed en smart door anderen is de liefde, waardoor het leed kan worden gevoeld.

Hoe ontroerend, ja overweldigend is de gedachte voor mij, dat de zielen hier hun hemelen hebben verlaten om hun geliefden, die aan zulke ernstige problemen staan, hulp te bieden. Hoe grootsch en goed en machtig is Gods wereld ingericht, dat zulks mogelijk is!

Er zijn er onder, die bij de gedachte aan hun geliefden op aarde, het geluk in zich voelen stijgen, er zijn anderen, die naast hun geluk droefheid voelen.

Ik begrijp hun droefenis. Nu al weten zij, dat hun beminden, die hun kinderen, hun vaders of broeders kunnen zijn, zichzelf zullen vergeten. In den komenden strijd zullen ze dooden, moord op moord begaan en zich daardoor op de duisternis afstemmen. De hellen zijn de eenige plaats, waar ze dan kunnen binnengaan. God duldt niet, dat wij menschen Zijn Heilig Leven ombrengen.

Deze zielen hier weten, dat dit geschieden zal. Is het wonder, dat hun hart pijn doét bij deze wetenschap? Ingrijpen kunnen ze niet, den mensch tegenhouden evenmin, zoolang de haat, zoolang het kwaad deze harten regeert. Als ouders moeten ze aanvaarden, dat hun kinderen zichzelf in de duistere hellen < storten. Welke vader en moeder kan zich gelukkig voelen bij de gedachte, dat het leven, hetwelk hun lief is, zichzelf vernietigen zal? Welke moeder kan in haar hemel blijven en haar geluk beleven in de wetenschap, wat haar kind aanrichten gaat?

Daarom ‘zijn ze hier en zullen ze hun kinderen helpen zooveel als hun dat mogelijk is. Ze voelen droefenis bij de gedachte hier voor een muur te staan, door hun geliefden zélf opgericht, ze voelen leed bij de verschrikkelijke wetenschap, dat zij eigenlijk niets en niets kunnen doen, omdat hun kind, hun vader, hun broer slechts luisteren zal naar de stem, die uit hun eigen duistere innerlijk komt. En zoo kan hun droefenis hen toch niet overweldigen, want hun verkregen bewustzijn zegt hun, dat deze arme zielen de gevolgen van hun zelfgeschapen leed móeten doormaken om eruit te leeren, dat géén mensch, onder welke omstandigheden dan ook, het recht

Op aarde kun je dat echter
volgen door de persoonlijkheid in alles te observeren, want iedere daad stemt zichzelf weer af op een levensgraad en die graad van leven zegt je, of hij geestelijk, dan wel stoffelijk, ja dierlijk of voordierlijk is. Het is eenvoudig het „kleur bekennen” voor God! Géén mens kan dit ontlopen! Vanaf de eerste sfeer, André, zijn wij zover. Eerst daar voelen we de
237
geestelijke liefde en hebben ons het bezit hiervan eigen gemaakt. Dan staan we aan het begin van onze bewuste levensweg, die opwaarts gaat door de Ruimte en dan begrijpen wij ons eigen leven en dat van anderen. Het aardse leed is dan overwonnen en onze persoonlijkheid in die van de geest veranderd. Nu zijn we klaar om anderen te kunnen helpen. Gelijke afstemmingen trekken elkaar aan en kunnen iets voor elkaar doen. Een andere afstemming staat machteloos en met lege handen toe te kijken, omdat wij niet te bereiken zijn.
Zij, die op aarde de moederliefde bezoedelen, moeten dus nog voor de bezetenheid ontwaken. Voel je dit, dan begrijp je ook, dat God dit alles in Zijn handen heeft en dat Christus hiervoor gestorven is! Christus wilde, dat de mensen elkaar zouden helpen, doch nu wij het stoffelijke leven hebben verlaten gelooft men op aarde niet meer in ons, want men kent de dood niet. De te stellen vragen hierover willen wij beantwoorden! Hand in hand wallen wij gaan met de aardse geleerden, die door ons deze wetten en zieken zullen leren kennen. Is dat zo verkeerd? Wij brengen geluk! Kom, wij gaan weer verder, André.
Zie nu deze jonge vrouw. Het is alweer de liefde, die haar vernietigde. Ze had lief en werd bedrogen. Nu is dit kind abnormaal en men kon haar hier opsluiten. Ook zij werd door de astrale wereld aangevallen en toen was ze meteen voor de samenleving ongeschikt. Hoewel haar gelaat door leed verwrongen is, is ze schoon te noemen.
Waarom ging zij ten onder? Wat moest haar innerlijk breken? De liefde. En zij is gezonken, voor gek verklaard, omdat ze lief had en die liefde haar persoonlijkheid brak. Kan God dit goedvinden? God heeft met al deze liefdesproblemen niets uit te staan. Het is de zwakte van persoonlijkheid die de mens doet instorten. Maar de wetten van oorzaak en gevolg overheersen haar leven. Die wetten dwongen haar in deze richting te gaan of zij had haar waarachtige liefde ontvangen. Eens — zie ik — bedroog zij, nu werd ze bedrogen en stortte in. Voor de mensheid is haar toestand een raadsel, voor onze wereld zijn het slechts de wetten waarin zij leeft. Die wetten zie ik en kan ik volgen, want zij leeft erdoor en erin. Niets houdt mij tegen haar leven te volgen. Deze wetten voerden haar naar een leven dat haar niet aanvaardde. Zij gaf alles doch haar inzet had voor dit andere leven geen betekenis. Deze wroeging of het gevoel, zichzelf te hebben versjacherd, brak haar. Nu heeft ze gevoelens van minderwaardigheid en moet zich hiervan losmaken. Dacht deze vrouw, dat er geen liefde voor haar was op aarde? Duizenden mensen zouden haar willen omarmen en onder deze zou zij haar liefde kunnen aantreffen. Nu is het die éne mens en al deze zieken willen juist die éne die zij liefhebben bezitten. Is dit nu „universeel” liefhebben. Is deze
238
liefde groot? Kan een mens groot zijn, als die mens zichzelf liefheeft of één enkel ander leven? Een dergelijk fundament stort vroeg of laat

in. Zij is hierdoor bezweken!
Je ziet, mijn zoon, hoe eenvoudig eigenlijk toch alles weer is, wanneer je de eigenlijke levensgraad van de ziel maar peilen kunt. In ons leven zien wij door het menselijke leven heen. Nu spreekt dit kind van dertig wartaal. Ze is dertig en dat is juist de leeftijd, die haar deed bezwijken. Voel je waarom, André?”
„Dat is mij duidelijk, Alcar. Was zij jonger geweest, dan had ze wellicht haar liefde niet eens begrepen; nu is deze liefde iets rijper.”
„Heel goed, André, deze liefde is bewuster. Doordat zij dus het bewuste in de liefde betrad, trok die bewuste graad aan haar leven en kwam het bezwijken. Wat wil een kind van zeventien jaar beleven, wanneer het deze wetten betreft? Niets! Deze gevorderde leeftijd is nu haar ondergang. Ze moet kleur bekennen, afstand doen van haar eigen verlangen, want God schiep geen „Heelal” voor één mens. In dit Heelal leeft ook haar geluk, maar haar wetten riepen haar voor het grote geluk het halt toe. Kon zij dit aanvaarden? Anderen sterven erdoor, hangen zich ervoor op. Weer anderen springen te water of vergassen zich, alléén omdat hun liefde niet beantwoord is! Zwakte van persoonlijkheid, André, niets en niets anders! Deze zielen moeten zich de waarachtige liefde nog eigen maken. En omdat ze nu de gevoeligheid bezitten voor ons leven, de mediamieke sensitiviteit, die elke hond en kat bezit en waarvan je later de wetten verklaard zullen worden, André, bezwijken deze zieken. Nu spreken ze ineens wartaal en waarheid, want ze leven nu tussen leven en dood. De astrale persoonlijkheid komt tot hen en wie nu te bereiken is valt terug tot in de laagste graden van de krankzinnigheid. Voel je ook haar toestand, André?”
„Ja, Alcar. Wat bedoelde u met het hond- en kat-gevoelsleven?”
„Ieder wezen beleeft zijn eigen afstemming. Maar al het leven van God is gevoelig. Maar deze gevoeligheid kent en bezit weer de eigen graden. Deze graden zijn het, André, waardoor wij ons eigen contact hebben opgebouwd. Straks zal Lantos je al deze wetten verklaren en hij zal een groot werk over al de mediamieke graden, waardoor gene zijde het geestelijke contact met de aarde heeft ontvangen, schrijven. Aan hem heb ik dat reeds opgedragen. Hij maakt er zich gereed voor. Over enkele jaren zul jij dat machtige werk aan de mensheid doorgeven en dat zul je dus door hem ontvangen.
Maar door deze graden van het gevoelsleven leren wij nu de ziekten van de geest kennen. Deze jonge vrouw had haar leven moeten begrijpen.”
„Wat had ze dan moeten doen, Alcar?”

His eye nerves give him warning to
take better care of himself. Physically he is in a bad shape,
but he does not care; he can think again, as he used to, long
ag°-
“Here I want to die,” he mumbles again. “Here in this
place.” He crawls out of his hole again and moves about,
thinking and listening, again immersed into a new world in

which there is only room for himself. He puts his ear to the
ground and listens carefully, but he hears nothing. And yet,
it is here, here he shall hear the lost word spoken out, only
here can this happen of all the places on Earth,—only here
in Jerusalem and in this place.
Judas remains seeking for the facts of his own life. All
those who see him thus are filled with pity for him. He is
seeking to solve all the great problems which have made him
into that what he is now. But it is all in vain, he cannot find '
the answers. He is here in order to pray, as he believes, and
in order to think. He wants God to take away the terror from
him, to make him free from all his thoughts which he cannot
lose by himself. Why doesn’t God do this? Why not? He
thought that he was sure of this, but ... is his feeling and
thinking sound? Why doesn’t God give hin\ any certainty
and rest? The holy Book has not made him any wiser, yes,
it is raising a curse within him, he is choking in these writings.
Maybe earth can give it to him, can tell him. But how
much he may listen, earth is not speaking to him; or maybe
she is speaking but his life may be dead? It makes him sad;
in his hole in the earth he is imploring God for help. He is
a Christian, a child, he says in his prayer. He wants to see
and to know and he wants God to take away his pains from
him. Without these pains he shall be able to live on. For days
and nights Judas remains in prayer and crawls around testingly;
strange are the feelings in him. He longs to draw all of
Jerusalem to his heart, yes, even to give his life for these people.
But why this? Thus his questions are mounting by the
hour.
All the pains and questions and distress cannot break his
will, he knows that he is able to withstand and thus he
slowly learns to know himself more and more. At one time

this means wisdom to him, at other times it is only frightfulness and terror. And in Jerusalem he is now considered nothing but a peculiar fellow who is, however, harmless.

Dreamingly he is going through the city, shaking his head and talking to himself. He utters words with a groan: “My Master . . . Oh my Master . . he is heard to say. And Judas does another glance into his former life. He sees himself walking through the streets of Jerusalem and with him there are others whom he knows. And in their midst there is a figure so heavenly and divine, it can only be the Messiah.
In this vision Judas dissolves entirely. He sinks down in midst of all the people and remains prostrate moaning and uttering the name of the Messiah. This experience is weighing heavily upon Judas’ soul. The bystanders see the ecstasy reflected from his face. Next to him Judas sees now a splendid figure clad in a snow-white robe, shining like the sun.
Out of His eyes eternal light is shining down upon Judas and it fills him and the others with warmth. He does not understand why they all don’t kneel down and pray. Why are human beings so unfeeling?
Judas is dreaming a dream. He is asleep and yet awake.
In this condition he is going through all these unreal experiences.
Then everything disappears and as he opens his eyes he sees all the people standing around and looking at him with devotion. But all these strange eyes are hurting him and he rushes away, far from the people to the safety and quietness of Gethsemane. There he hides in the bushes; he wants to collect himself. That day he beat himself ferociously wherever he could hit his body, and he did not stop until he fell down in exhaustion.
Tired to death, body and soul, he recovers, opens his eyes, but the tortured body cannot hold itself up any more and he closes his earthly eyes for the last time. At this moment his soul which had gone through so many trials receives wings, flies on high, looks around in space and where it is going it wants to think again and seek for itself. Then these eyes also close and Judas does not know anything any more. One of the many worlds which God owns and which have been

created for the human being received the soul of Judas. This new world rocks him to sleep. He comes to rest and prepares himself for the new birth, for the new life on Earth.
In the Garden of Gethsemane he is found lying, his lips on the ground as if in his last moments he had wanted to hear the answer from there, answers to the many questions regarding himself in the present and in the past. . . .Was he Judas? Several times he had felt it, but it had been too unbelievable for him to accept as truth

mogen beleven in de weinige jaren dat ik aan deze zijde leef. Hoe is dan het leven van hen, Jozef, die de vierde, vijfde, zesde en zevende sfeer hebben bereikt? Wat weet ik van de eeuwigheid af ? O, het is nog zoo weinig en toch, ik zeide het zoo even, zou ik aan het vertellen kunnen blijven. Maar al die millioenen wezens, die in de hoogere sferen leven, die lichtende gestalten, zij willen de menschheid helpen, want alles, wat je zult en kunt ontvangen, gebeurt door hun krachten en leiding. Veel zal ik voor je bidden en ik hoop, dat God je de kracht mag schenken, veel aan de menschen te geven. Nogmaals Jozef, het zijn slechts flitsen. Nu neem ik afscheid van je, maar zal van tijd tot tijd, wanneer het voor mij mogelijk is, tot je terugkeeren. Werk, werk in den geest. Je doet ons werk en er zijn velen, die je kunt helpen. Ik wensch je geluk en veel licht toe. Vaarwel, Jozef. Ik dank den meester voor zijn groote hulp. Je Jeanne."

Jeanne was heengegaan. Zij leeft en zal blijven leven. Eens zullen wij bij haar zijn en voor eeuwig bij haar blijven, bij hen, die ons zijn voorgegaan. Jeanne keerde naar haar moedertje en Greetje terug en ik had opnieuw wijsheid in den geest ontvangen van een, die ik op aarde had gekend.

Wie het eeuwige leven „voelt",
Voelt zich veilig.

ALCAR

100

HOOFDSTUK III

DE TERUGKEER VAN EEN, DIE SPOTTE MET HETGEEN HIJ NIET BEGREEP

IN gelijken toestand vertelt een andere overgegane over zijn leven aan gene zijde. Hij keerde tot mij terug door een gesprek, dat wij samen, kort voor zijn heengaan, over het leven na den dood hadden gevoerd. Gerhard was een kennis van mij, dien ik zoo nu en dan eens ontmoette en die koetsier bij een begrafenisonderneming was. Ik was op een kerkhof geweest en bij den uitgang ontmoette ik hem, daar hij iemand naar zijn laatste rustplaats had gebracht. Hij wenkte mij reeds van verre toe, om tot hem te komen. Na het gewone gesprek van den dag en vragen naar wederzij dsche familieomstandigheden, vroeg hij mij: „Ik heb gehoord, dat je aan gekke dingen doet, is dat zoo?"

Ik voelde terstond waarheen hij wilde en vroeg: „Gekke dingen, zeg je? Wat bedoel je daarmede?"

„Nu ja, ik bedoel dat spiritisme, doe je daaraan?"

Ik glimlachte en vroeg: „Is het gek, daaraan te doen? Weet je wat spiritisme is en beteekent? Je denkt toch niet dat het een soort sport is?"

„Ik weet het niet," zeide hij, „maar je hoort er zooveel van vertellen. Ik heb er geen verstand van en vind het belachelijk,

maar hoorde, dat je door de dooden teekende en schilderde.”
Duidelijk voelde ik zijn sarcasme, maar ging er niet op in.
„Houd je de menschen voor den gek?” vervolgde hij. „Is dat nu werkelijk waar wat je zoo hoort vertellen? Ik geloof er niets van. Ik zal je eens wat zeggen,” sprak hij en keek mij daarbij aan.
Ik peilde hem intusschen en toen ik den toestand, waarin hij verkeerde, voelde, moest ik hardop lachen. Hoog boven mijn hoofd op den bok gezeten, in dekens gewikkeld, de zweep in zijn rechter hand, ging hij verder: „Waarom lach je? Weet
101
je nu reeds wat ik wil zeggen? Is het bedriegerij? Dat dacht ik wel.”
Ik gaf geen antwoord en liet hem uitspreken, het was ook zoo grappig!
„Dood is dood

zij spellen zelf, maar met dat verschil, dat ze de geestelijke
inspiratie niet eens kunnen beleven, Ze sluiten ons af!
Het aantal aanzittenden heeft voor de kruis- en bordseances dus groote beteekenis. Het is soms beter met vier menschen aan te zitten, dan met twee, wat u aanstonds duidelijk zal worden.
Het seanceeren brengt ons, Gene Zijde, in verbinding met de levensaura, de geestelijke uitstraling, die u als mensch bezit.
Deze aura moeten wij in ons leven optrekken, maar we verdichten er ons door. Door de aura bouwen we tevens een geestelijken muur op, die u en ons moet beschermen tegen de spotgeesten.
Het samenvoegen van deze aura's is alweer ontzettend moeilijk, want wij staan voor de occulte wetten en de geestelijke gaven, alsook voor de graden van uw gevoelsleven en andere wetten. Al deze moeilijkheden moeten we overwinnen.
Willen we ons duidelijk manifesteeren, dan moeten we de aura's tot eenheid brengen, want hierdoor komen de seances tot groei en bloei. Eerst daarna kan het optrekken van de aanzittenden beginnen.
Wanneer het gevoel aanwezig is voor de mediamieke gaven, trekken wij gemakkelijker twee menschen in ons leven op dan vier. Het gevoel bespoedigt nu het tot eenheid komen. Als deze twee menschen van de vier los te maken zijn, behoeven de anderen niet meer aan te zitten en kunnen zij beter het kruishout loslaten, omdat ze thans storen. Ze hebben nu geen beteekenis meer voor deze zittingen, wij schakelen hen toch uit, ook al denken ze iets te voelen. Juist hen, die zich van hun mediumschap niét bewust zijn, kunnen wij het makkelijkst in ons leven optrekken, want 'n mensch die ook maar in dit opzicht denkt iets te bezitten, geeft! Deze aanzittenden sluiten zich dus voor deze zittingen zelf af.
Heel veel seances mislukken hierdoor, overheerscht als wij door u worden. Indien er zelfs maar één van de vier menschen te bereiken is, kunnen we door verschillende methoden en andere gaven het contact opbouwen. Maar het is een groot wonder, als vier menschen één afstemming bezitten, één gevoelsgraad vertegenwoordigen, bijeen gekomen zijn om te sean-
100
ceeren, ook al bevinden zich millioenen zielen van uw eigen levensgraad op aarde. Toch zijn uw karakter-eigenschappen niet op gelijke kracht en ook daardoor beleven we weer geestelijke

stoornissen!
Twee aanzittenden zijn makkelijker te verbinden dan vier,maar dan moeten ze één zijn van stof en geest. Van vier aanzittenden, zooals ik reeds opmerkte, kunnen wij kiezen wie het dichtst bij ons leeft en hen trekken we dan in ons leven op. Meestal is er niemand geschikt!
Het Oosten heeft deze wetten moeten aanvaarden. De fakir en magiër moeten zich volledig overgeven of ze kunnen beter hun studie opgeven, ze bereiken toch niets. Van hen eischen de occulte wetten de voor de volle honderd procent op één punt ingestelde concentratie. Hierin verliezen ze zichzelf, maar ze treden er het andere en hoogere bewustzijn door binnen. Komen ze zoover, dan kunnen ze buiten het organisch leven om beleven wat ze zelf willen en zelfs bezit nemen van een ander stofkleed, ook al is de persoonlijkheid wakker en bewust. Ontmoeten ze hun eigen soort niet, dan roept dat bewustzijn hun het halt toe, wat voor dien mensch de eigen geestelijke bescherming is. Het is de hoogte, die hij heeft behaald. De magiër evenwel staat ervoor en loopt er zich tegen te pletter. Staat hij echter voor zijn eigen soort, dan kunnen zij maken en breken wat zij zelf willen en volkomen bezit nemen van die ziel en dat stoflichaam. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat dit de zwarte krachten zijn, waardoor het oude Egypte tot verval is gekomen. Hun eigen soort is dan in hun macht en hen zuigen ze leeg, meestal alléén gedreven door hun hartstocht, het willen bezitten van het organisme.
Ze hebben zich leeren splitsen, wat mogelijk werd doordat ze zich leeg konden denken.
Wanneer ze een lichaam willen afbreken, kunnen ze dat doen, maar ik zeg nogmaals, alleen in geval ze hun eigen soort ontmoeten.
Eén verkeerde, naar hartstocht verlangende eigenschap, voert u reeds in hun armen. Deze geestelijke en stoffelijke moordenaars zoeken niet alleen de zwarte magie als verschijnselen op, ook u bent voor ben ’n verschijnsel, ze beleven u. Ze

Ook onze groote media zijn innerlijk leeg, onbesmet gebleven van iedere stoffelijke beïnvloeding.
Eerst nu kunnen geestelijke wonderen op aarde worden gebracht.
Wie teveel van zichzelf bezit is niet te openen en dus niet te bereiken! Hierdoor konden de meesters van deze zijde het werk van Christus voortzetten en openhaarden zich de geestelijke gaven aan de Apostelen, wat tevens weer voor onze media één en dezelfde wet is. Het innerlijke kind kan ontvangen, het menschelijke volwassen bewustzijn denkt zélf. Onze media keeren bewust naar de aarde terug en daarna

wordt door hen de beleefde wijsheid vastgelegd en aan de menschheid doorgegeven. De Apostelen hebben dezen rijkdom niet kunnen ontvangen, niettegenstaande ook zij hun belevenissen hebben vastgelegd, zoodat hun gevoelen en geestelijk contact voor de menschheid bewaard gebleven is. De Apostelen hebben hun hooger bewustzijn door Christus ontvangen, onze media door de Engelen van Gene Zijde en het oude Egypte eveneens. Die meesters hebben ook thans nog de ontwikkeling der aarde in handen, ook nu dienen zij Christus!
De astrale wetten spreken, de wijsheid van deze zijde is niet te overtreffen, het allerlaatste komt thans op aarde, want de Eeuw van Christus begint. En toch zegt men op aarde, dat de menschheid sinds eeuwen niet vooruit is gegaan, maar achteruit. In het boek „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien", door dit instrument aan de menschheid geschonken, wordt u die ontwikkeling verklaard. Het werk behandelt uw eigen eeuw en geeft u tevens 'n toekomstbeeld, schenkt u als voorheen profetieën, omdat Christus' Eeuw een aanvang heeft genomen. Weinige jaren terug zou dit alles niet mogelijk geweest zijn, men had onze media toen op de brandstapels neergelegd en levend verbrand, nu echter kan Gene Zijde spreken.
Mij ging het om u aan te toonen, dat ook de Apostelen eenvoudige media waren, maar dat ook zij niet boven hun eigen levensgraad konden ontvangen. Zij beleefden het hoogste, dat door hun Meester aan de menschheid geschonken werd, ook de priesters uit het oude Egypte brachten het hoogste naar de aarde en waren voor hun taak geboren. Onze media beleven niet anders, slechts enkele instrumenten kunnen voor dit grootsche werk dienen of de meesters ontketenden een
100
psychischen oorlog, doch dit is nu voorkomen. De Apostelen waren te herkennen door hun dienen en hun taak, zij lieten op aarde achter wat hun door Christus en de Engelen werd geschonken. Ook de Groote Gevleugelde uit het oude Egypte gaf zichzelf en bracht levenswijsheid en cosmische mystiek op aarde. Onze media voor dit werk schenken u voor uw eigen eeuw het hoogste, dat ge als mensch buiten deze wetten om beleven en lezen kunt, het komt uit het leven na den dood. Of dacht u, dat hetgeen nu vastgelegd wordt uit het eigen brein van het medium afkomstig is?
Dat voor deze taak geen duizenden media kunnen dienen moet u thans duidelijk zijn. Christus had geen honderd Apostelen noodig om het Heilige Evangelie voort te zetten, ook het oude Egypte heeft maar enkele grooten gekend of de waarheid zou zijn versnipperd. En dat is door Christus, door het oude Egypte en de meesters aan deze zijde voorkomen. Niettegenstaande dat, zal iedereen eens 'n evangelist worden, omdat iedere ziel het leven van Christus moet beleven en aanvaarden; buiten Christus om zijn de sferen van licht niet te bereiken!
De Apostelen kregen hun wijsheid uit de hoogste hemelen, zij

werden door de meesters ingewijd, de priesters uit het oude Egypte door hun hoogepriesters en onze media door hun eigen meesters, alles echter komt uit één bron, en dient om de menschheid te doen ontwaken. Al die kinderen van God hebben mogen dienen, moesten zich hiervoor volkomen overgeven, niet één eigen gedachte werd geduld of ze schakelden zich volkomen uit. De Apostelen hebben dat beleefd en werden op hun vingers getikt, de media uit het oude Egypte eveneens en ze werden een prooi van het wilde dier, onze media worden thans los gelaten en staan op eigen beenen, maar kunnen geen voet meer verzetten. De meesters aan deze zijde, die deze taak in handen hebben, laten niet met zich spotten, zij weten, dat Christus voor de Goddelijke wijsheid naar de Aarde is gekomen, Hij heeft Zijn eigen leven ingezet voor de menschheid. Elk medium, dat een taak te volbrengen heeft voor dit leven en voor Christus, zal moeten aanvaarden, dat hiervoor millioenen hun eigen

We gaan ons nu daarvoor klaarmaken. Schrede na schrede
145
gaan we verder omhoog. Wij beiden, m'n lief vadertje. Dan eerst zullen we de wetten beleven, zooals God het gewild heeft, en vader èn moeder zijn.

Ach, is het niet machtig, dat wat ik nu reeds zie en voel? Daarnaar verlangen wij allen, zegt mijn meester, of het leven stond hier stil. En dat is immers niet mogelijk. We moeten toch aldoor verder en dieper in het vader- en moederzijn overgaan, eeuwigdurend. God is immers Zélf vader en moeder? Heb ik je dat al niet op aarde verteld, mijn lieveling, hoeveel dagen en uren zijn er sindsdien voorbij gegaan? Het lijken wel eeuwen, zooveel beleefden we, en zoo is het goed!

Als je straks bij mij terugkeert en wij weer wandelen gaan in onze sfeer, en we de vogels groeten en de bloemen, dan, mijn alles, zal ik je een groot geschenk geven. Jou, mijn ziel, mijn dierbaar leven, en het zal je heel gelukkig maken.

Daarmee wacht ik je op in onze sfeer, en met de volheid van m'n groote liefde, ik zal je omarmen en kussen, als je terugkeert na de vervulling van je mooie taak.

Ik heb met mijn meester gesproken, m'n lieveling. Nee, nü mag je niet denken. Nu moet je je oogen sluiten en niet willen weten wat het geschenk is, dat ik je dan geven ga. Het moet een verrassing blijven. Op aarde kan dat, daar kun jé een verrassing geheim houden, als dat noodig is. Zul je niet denken?

Mijn allerliefste Ziel, ik zal nu wachten, tot je weer tijd hebt om met mij te praten. Ik neem nu je hoofd in mijn handen en mijn lippen raken je gelaat en je mond. Ik kus je...

Rein is mijn liefde voor jou, rein en eeuwigdurend.

Ik zie je nog — nog zie ik je, maar nu ga je in je eigen kind over. Dag mijn lieve, lieve vadertje. Dag mijn Ziel."

Heilig is het wat ik heb mogen hooren, geen woord is mij ontgaan. Ik mocht lezen in Angelica's diepste innerlijk en onderging de gevoelens, die haar woorden stuwden, de ruimte in, regelrecht naar vaders hart. Ik durf vader niet aan te kijken; liefst zou ik me heel klein maken en wegschuilen.
146
Waarom kon hij dit heilige, dat toch alleen voor hem bestemd was, niet voor mij afsluiten. Of liet hij het mij opzettelijk meebeleven, had hij er een bedoeling mee? Dat moet het wel zijn! Maar weet hij dan niet/dat ik er naar hunker om ook zóó te mogen liefhebben? Dat ik brand van verlangen naar zulke woorden, zulke gevoelens? Dat ik als hij „vadertje" genoemd wil worden?

Dit zijn nu geesten, engelen! Hoe natuurlijk zijn zij in hun liefde. Zóó groot, zóó diep kan de liefde tusschen twee zielen

dus zijn. Mijn God, mijn God, mijn hart dreigt te barsten, ik heb gevoeld wat het zeggen wil lief te hebben; dit is grootsch, dit is ontzagwekkend! Ik kan het niet aan, help mij nu dit te dragen, o God.
En God verhoort mijn gebed. Of is het vader? Het wordt lichter in mij en de brand, door het liefdegevoel van vader en Angelica ontstoken, dooft. Ik kan me weer oprichten en weet nu, dat 'het vader is, die me daarbij helpt.
Even heb ik mogen leven in hun beider liefde en ik dacht verpletterd te zullen worden onder de macht van dit gevoel. Hierin leven dus Vader en Angelica-----------
„O, mijn Vader in den hemel, is het bereiken van deze liefde voor een ieder van Uw kinderen weggelegd? Heet dit nu waarachtige liefde? Bedoelde Uw Zoon, Jezus Christus, het zóó, toen Hij in Uw heiligen Naam den menschep beval zich de liefde eigen te maken? En is dit nu de liefde, waarvoor op aarde zoovele menschen den dood ingaan? Schiep U Uw kinderen daartoe hemel en aarde, öm ons de gelegenheid te geven ons in de liefde te bekwamen?
Maar, mijn God, dan heb ik nog nimmer werkelijk lief gehad. Wat waren mijn gevoelens op aarde in vergelijking met die van vader en Angelica? Zeker — er was warmte in mij, maar nu ik de kracht en de heiligheid heb mogen beleven, die van de liefde tusschen die beiden uitgaat, weet ik, dat ik ook in dit opzicht nog alles te leeren heb. Leer mij liefhebben, mijn God, leer mij waarachtig lief te hebben alles, alles wat leeft!
- Wilt U mij helpen?”
147
Door

Door m’n denken en verwerken is ons tempo weer vertraagd, in plaats van snel voort te zweven, wandelen we. Maar vader laat me voelen, dat dit nu niet erg is, integendeel, ik móet thans ernstig denken, wil ik alles wat nog beleefd moet worden kunnen begrijpen. Door over de liefde na te, denken, zal er licht in mij gaan schijnen. En licht beteekent in dit leven wijsheid in den geest.
Warm zijn de gevoelens, die van mij naar vader en Angelioa uitgaan. Ik dank hun innig voor de gevoelens, die ze mij lieten meebeleven, voor den blik, dien ze mij gunden in hun harten. En ook breng ik hun er dank voor, dat ze mij die door faun liefde opgeroepen gevoelens weer ontnamen, op het oogenblik, dat ik eronder dreigde te bezwijken. Door liefde te bezwijken — bijna beleefde ik het.
Onzegbaar groot is mijn ontzag voor vader en Angelica. Angelica wilde, dat ik de mate zou voelen van de liefde, die zij vader toedraagt. Ze wenschte me binnen te voeren in de liefde, die het zieleleven als moeder koestert. Daarom mocht ik in hun reine, lief devolle levens schouwen, daarom wenschte zij naakt voor mij te staan. Ook vader bezat in die oogenblikken

geen kleeding. Naakt waren zij en toch gekleed en wel door Gods heilige liefde, die gelijk een mantel om hun schouders lag.

Menschen toch, menschen der aarde, beseft U wat het zeggen wil bef te hebben? Bidt met my, dat ge erin slagen moogt aan liefde te winnen. Tracht ernaar, elk uur dat U leeft. God zal toezien en glimlachen. Hij zal Zijn handen naar U uitstrekken en U zegenen, omdat ge doet, wat Zijn heilige Wil is, en liefde geeft aan alles wat in Zijn ruimte leeft.

We vervolgden onzen weg, vader en ik. Beneden ons zeilden wolken. Vader liet me voelen, dat ik naar omlaag moest zien. Het was toen, alsof ik in een blauw gat keek. Ik zag de aarde liggen. Een huis werd zichtbaar. Het was in een eenvoudigen, maar fraaien stijl opgetrokken en omgeven door een prachtigen tuin. Er liep een heer op toe. 0 wonder, ik ben het zélf, die daar aanbelt. Mijn gevoel bedriegt mij niet. Ik voel

148 3

mij een met dien persoon. Ik kijk naar mezelf. En hij, die me in de deur begroet, is een vriend van me, een dokter. Hoffelijk is de taal, waarin we tot elkander spreken.

„Mag ik haar, die mij lief is, zeggen dat ge niet aanstonds weer vertrekt?” vraagt mijn vriend en ik antwoord hem:

„Graag zal ik een wijle blijven.”

Mijn vriend gaat me daarna voor naar een kamer, een hoog, ruim vertrek, en ik tref er haar, met wie mij een groote vriendschap verbindt. Ze is bezig met het drogen van kruiden. Nadat we naar elkanders welzijn geïnformeerd hebben, brengen we het gesprek dadelijk op het onderwerp, dat ons, zooals we hier bijeenzitten, geheel vervult en voortdurend bezighoudt. Ik vraag mijn vriendin hoe haar vorderingen zijn. En ze antwoordt me:

„Ja, ik ben gevorderd. En het was de natuur met haar diepe mogelijkheden, die mij de leering gaf. Nog weet ik niet alles, zekerheid zal ik eerst bezitten, als ik mijn studie beëindigd heb. Ik wil trachten je uit te leggen, hoe mijn opvattingen thans zijn.

Als de mensch door innerlijke schokken ondergnaven raakt, is dat voor mij het bewijs, dat hij niet alle krachten, die in hem zijn en die het rijke, onuitputtelijke leven hem doet toevloeien, benut — of er zou van geen stoornis sprake zijn.

Deze innerlijke schokken kunnen wèl het lichaam aantasten, de ziel echter nimmer. Zij blijft in leven, al zou het lichaam ook bezwijken.

Laat ik een voorbeeld geven uit de natuur. Een takje bezit alle krachten, die de boom bezit. Als dit takje nu gehavend raakt, verlamd wordt, moet het afsterven. De boom zélf echter bloeit voort.

Nu ben jij van meening, dat de ziel alle krachten in haar moet afstaan om de gevolgen, door de innerlijke schokken in den mensch veroorzaakt, weg te nemen. Is dat niet zoo,

Jack?
149
Dit

HOOFDSTUK XIV
Rotterdam brandt

VADER ging mij voor. Velerlei gedachten doorkruisten
mijn brein. Ik ging mijn levens na, vporzoover ik
deze thans kende, en volgde de beide persoonlijkheden,
die daarin hun rol speelden. Merkwaardig was het
voor mij waar te nemen, hoe beiden nu in mijn denken niet
op den voorgrond wilden treden. Het kwam mij voor of ze
ingeslapen waren. Hun stilte ging langzamerhand op mij over.
Slaap was het niet, men kon het een gevoel van rust noemen,
dat in mij kwam. Ze was mij welkom in dit stadium, waarin
mijn innerlijk leven meer en meer ging ontwaken, wat veel
van mijn krachten vroeg.
Ik liet de weldadige rust een wijle op mij inwerken. Wij verplaatsten
ons heel langzaam. In zichzelf gekeerd zweefde
vader voor mij uit.
Toen werd het me echter duidelijk, dat ik met de twee persoonlijkheden
in mij in het reine moest komen, wilde ik gereed
zijn om in Rotterdam nieuwe belevenissen op te doen.
Deze gevoelens herkende ik als afkomstig van vader. En hij
had gelijk, ik moest weten hoe ik me diende in te stellen.
Ging ik Theo's leven na, dan legde dit Jack den plicht op
geduld te oefenen en zich weg te houden.
Ik bepraatte dit met Jack, Theo moest thans zijn leven beleven
en dit eischte, dat ik me geheel aan hem wijdde. Jack
legde zich er makkelijk bij neer, hij was ouder dan Theo en
bewuster. Ook had hij rust in zich, een rust die weer anders
was dan die van Theo. Ik wist thans, dat die beiden begrip
voor elkander hadden, wat mijn karakter ten goede kwam,
daar dit erop wees, dat er harmonie in mij leefde. Het was
leerzaam, vond ik, zoo buiten jezelf te staan en de persoonlijkheden,
die zich in je ontwikkeld hadden, in hun denken

en voelen te volgen.